

Do manuálu koukají jen...

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

„Vždyť na tom nic není, co v tom plánu zase hledáš?“ rozčiluju se při skládání nové skříňky na tátu a tuším, že ho moje hláška už asi vytočí. „Manuál potřebujou jen amatéři, profík koukne a vidí!“ dodám a je vymalováno! Táta se na mě nasupeně podívá a s mrazivým: „OK, tak se ukaž, profíku!!!“ vyklízí obývací.

Já nevím, co s tím ti stařečci tak nadělají – pár šroubků a matek, čtyři prkna, spodek, vršek. Pískám si, a schválně makám co nejrychleji, abych tátovi dokázal, že to jde i bez jeho študování nepotřebných papírů. Jak se skříňka čím dál víc podobá obrázku na krabici, roste mé sebevědomí. Tak to má být! Život mám před sebou, kam bych došel, kdybych se pořádkem zastavoval a čučel do návodu! Už jen čtyři matky a bude hotovo!

Ta poslední matka je nějaká divná! Šrouubu ji na poslední šroub a místo, aby zajela do poličky jak krtek do země, čučí tam v té poličce tak, že nejdou zavřít dvířka.

„Máš tam špatnou matku, má tam být ta nižší!“ řekne táta s návodem v ruce. „A můžeš mi říct, kde ji mám vzít? Tahle byla poslední!“ rozčiluju se nad početné ne-

schopností baličů pytlíků s matkami. „Podle návodu tam má být dvanáct nízkých a čtyři vysoké matky. A ty tam byly, kamaráde! Vždycky, než začnu něco skládat, matky si spočítám, viš, profíku?“

„To je blbost, musel ses splést,“ odseknou se zjevnou nejistotou v hlase. Dva druhy matek – to je pěkná zrada, jak jsem to asi měl vědět? „Kdyby ses koukl do návodu, všiml by sis,“ obchází táta znalecky moje

sit v hlavičce šroubu hladoučký důlek. Nakonec jsem v zoufalství vzal vrták, a po nekonečných bojích šroub potupně odvrtal. Oběti nebyly jen na mé cti a sebevědomí – zběsilou bitvu se šroubem odnesla i sama skříňka. Koupila šest zásahů šroubovákem a dva vrtákem.

Táta celou dobu mlčky seděl v křesle a s bolestným výrazem sledoval, jak mu devastuju fungl nový nábytek, náradí i nervy.

Zkrátka mě tu mou drzost a pýchu nechal jaksepatří vyžrat. Navíc jsem následující týden objížděl na kole všechna železářství široko daleko a marně sháněl zcela atypický šroub, který jsem tak brutálně oddělal. „Mohl ses na ten šroub vykašlat a podívat se do dílny, těch malých matek tam mám plnou krabici“, zamumlal táta, když vychladl. A tak jsem pokorně uznal, že staříci občas vědí víc než já, a omluvil se mu.

Ve zmrzačené skříňce dodnes symbolicky ukládáme všechny důležité návody a manuály. Nejčestnější místo v ní má

ten nejdůležitější životní manuál – Bible. Kdykoliv jdu okolo a vidím ošklivé šrámy na naší skříňce, rád se zastavím a v Bibli zalistuji. Nerad bych totiž, aby vinou mé namachrované sebejistoty skončil můj život plný šrámů jako ta ubohá skříňka.

dílo, „že sem patří ta vysoká, která ti zbyla, a nerval bys tam tu malou, která ti teď chybí!“ „No, tak ty matky vyměním, to není problém...“

Jenže by! Ta hnusná malá matka byla zalezlá v hluboké díře a nešla ničím chytit. Elektrickým šroubovákem se mi podařilo ji v díře akorát roztočit a přitom vybrou-

Foto: Pixel-Shot, Christian- Adobe stock

PAVEL SEMELA „MATFYZÁK“ KNĚZEM

Otec Semela je knězem v pražských Holešovicích. Stejně jako v kostele ho potkáte i ve Stromovce, kam si chodí zaběhat a kde dokázal při jednom vytrvalostním závodu klusat i dvanáct hodin v kuse. O tom si ale přečtete jindy. Těhle rozhovor je o tom, jak se ocitl na jiné vytrvalostní trati. Na té kněžské.

V některých životopisech svatých se píše: Již od mládí toužil být knězem. Jak to bylo u vás?

Nevím, jestli toužil, ale rozhodně jsem to neplánoval. Já chtěl být od mládí fyzik. Fyzika mě zajímala, protože umožňuje svět kolem nás a jeho fungování, shrnout do pár rovnic. Chtěl jsem rozumět tomu, jak se příroda chová a jak věci fungují. Proto jsem po gymnáziu nastoupil na „matfyz“ (Matematicko-fyzikální fakulta).

A přitom fyzika a matika jsou pro mnohé žáky strašák.

Na to já rád odpovídám, že „matfyzákem“ se člověk nestává, ale rodí. Je to určitý způsob přemýšlení. Jen tak v závorce, já byl jedna z těch generací, u které se začínalo s výukou množin a v první třídě jsem to byl já, kdo je paní učitelce vysvětlil.

Co mají společného fyzika a víra?

Nejdou proti sobě. U nás máme dobrý příklad v panu Grygarovi, který je hluboce věřící, ale zároveň profesionální astrofyzik. Na to konto je třeba říct, že mezi fyziky je velká část věřících. Je sice možné být fyzi-

kem a zároveň zůstat nevěřícím, jenže úžas nad stvořením, nad tím, že se dá popsat matematikou, ten řád, kterým se všechno řídí, myslím, že víru spíše podporuje. Mně to nikdy nepřišlo v rozporu. To je ovlivněno tím „matfyzáckým“ myšlením. To tu nemůžeme rozebírat podrobně, ale znamená to, že člověk o víře i světě přemýšlí jinak než většina ostatních. Ať už je to výhoda, nebo ne.

Máte nějaký jasný okamžik, kdy vás Bůh zavalil ke kněžství?

Mám takový okamžik. Musím ale předeslat, že jsem chodil do společenství v pražské farnosti Vršovice, kde jsem prožil duchovní obnovu, ze které jsem si odnesl přesvědčení, že Bůh to se mnou myslí dobře, že mu na mně záleží a má s mým životem plán. Od osmnácti jsem se modlil, abych ten plán poznal, a před mými dvacátými narozeninami jsem prožil právě ten okamžik. Oslovení při modlitbě, že pokud tedy chci, že mě zve kněžství.

Takové pozvání na Boží cestu prožije každý? Máme si dávat pozor?

V každém případě! Myslí-li to člověk vážně, Bůh se ozve. Pokud chceme dělat v životě to, k čemu nás Bůh stvořil a povolává, tak on si najde způsob, jak nám dát vědět. Nebál bych se, že to jde přeslechnout. Dá se to ignorovat, nebo se vůbec neptat. Já jsem to povolání necítil jako diktát, že pokud nepůjdu, tak mi Bůh už v životě nepožehná. Cítil jsem velkou svobodu a důvěru, že k čemu mě Bůh zve, bude dobře pro mě i pro druhé. Bůh na nás kouká s láskou a milosrdenstvím, a kdybych do toho měl zatáhnout tu fyziku,

všechno, co stvořil, udělal i pro nás a udělal to krásně. Přeje si, abychom s ním vstoupili do osobního vztahu. Čeká na to, jak my s tím, co nám nadělil, naložíme. Ne že by pro nás měl jeden program a my, když se do něj netrefíme, tak je to ztracený. Je jako GPSka. Přepočítává v každou chvíli našeho života a nabízí dobré cesty, když se necháme vést.

Mluvil jste o společenství ve farnosti.

Myslím, že je to výhoda. Já jsem ve Vršovcích vedl ministranty a měli jsme tam velkou partu. To, že jsem ve farnosti měl přátele, pro mě bylo zásadní. Starší nás povzbuzovali a my na ně koukali, jak jdou před námi. I v těch obyčejných věcech, jak se připravují na maturitu, jak se stresují nebo jak se modlí, jak ministrují. V tom věku kolem patnácti je důležité někam patřit, mít kolem sebe partu, to hledá každý.

Vy jste běžec. Je kněžství sprint, nebo běh na dlouhou trať?

Já jsem knězem dvacet let, takže určitě je to běh na dlouhou trať. Všechno, co trvá nějakou delší dobu a musí pokračovat, je běh na dlouhou trať, i náš život. Kdo to na začátku přepálí, tak si nabije a musí pak přehodnocovat.

Za rozhovor děkuje
Helena Filčíková

Foto: Martin Myslivec(2), Tomáš Ježek - Člověk a víra

OTEC PAVEL SEMELA
47 let, knězem je 20 let

Záliby: vysokohorská turistika, horolezectví, lyžování, běh (zvláště na dlouhé tratě), triatlon, fotografování

Úryvek z Písma: těžko se mi vybírá jeden, oblíbených jich mám hodně – Ez 36, 26, Jan 3, 16, Jan 10, 10b, 1Kor 12, 7 atd.

Kniha: J. R. R. Tolkien: Pán prstenů; Jaroslav Pavlíček: Člověk v drsné přírodě

Film: Matrix